

Huonoa tuuria

”S inusta ei kyllä koskaan voi tulla neurologia”, kuuluivat ryhmäopettajani sanat, kun toistuvasti epäonnistuin ensimmäisessä lumbaalipunktiiossani.

Harjoittelimme lannepistoa tarkoitukseen suunnitellulla nukella ja kandikollegio ympärilläni katsoi hämmästyneenä, kun en saanut saalista, vaikka yritin ihan samoista rei’istä kuin kaikki muutkin. Ryhmäopettajakin oli hämmästyntynyt, eikä osannut selittää syytä toistuville epäonnistuneille yrityksilleni.

Ehkä tästä inspiroituneena hän päätti laajentaa perspektiiviä:

”Taidat olla sellainen ihminen, jolle käy elämässä huono tuuri.” Hän kohotti katseensa muuhun ryhmään ja jatkoi opetusta historiallisessa viitekehyksessä: ”Rekrytoidessaan sotilaita joukkoihinsa Napoleon tiedusteli aina sotilaaksi pyrkivältä, kävikö tällä hyvä tuuri korttipeleissä. Jos kävi, sotilas sai paikan. Mutta toiset vain ovat huono-onnisia ja Napoleon tiesi, etteivät he pärjää sodassakaan.”

Ryhmäopetuksen jälkeen kiiruhdin häpeäni nieleskellen ruokalan naulakoiden suojaan. Korkeissa naulakoissa roikkuvat villakangastakit kaartuivat ylleni kuin suojaava metsä, taskut auki höröllään kuin korvat, nappisilmät minua tapittaen. Ne vaimensivat armollisesti vapisevan ääneni, kun kerroin tapahtumien kulusta puhe-

limitse lääkäri-isälleni. Isäni totesi rauhallisesti, että lääketieteellisiä taitoja oppii harjoittelemalla ja tekemällä, ei onnella. Hän sanoi, että minusta voisi vielä tulla hyvä lääkäri, vaikken onnistunutkaan nukan lumbaalipunktiiossa. Lisäksi hän sanoi olevansa melko varma myös siitä, että halutessani minusta voisi jopa tulla neurologi, vaikka siihenastisen elämäni yksi suurimmista neurologian auktoriteeteista olikin toisin tuominut. Kurssi oli vielä niin alkuvaiheessa, että en ollut ehtinyt ajatella neurologiaa potentiaalisena omana erikoisalananani. Päivän tapahtumat sulki kuitenkin erikoisalan oven lopullisesti ennen kuin se oli kunnolla edes auennut.

Lääketieteellisiä taitoja oppii tekemällä, ei onnella.

Eräänä päivänä vuosia neurologian kurssin jälkeen, kun olin erikoistumassa anesteziologiksi, puhelin soi työpyjamani taskussa. Langan toisessa päässä ystävällinen ja anteeksipyytelevä neurologikollega pyysi minua avukseen lumbaalipunktioon, joka ei toistuvista yrityksistä huolimatta onnistunut. Neurologian poliklinikan toimenpidehuoneessa näin tutun opettajan, joka ei selvästikään tunnistanut minua. Näytteenoton jälkeen olin jo ovella, kun opettajani vielä kiitteli ja ihmetteli, kuinka ei ollut onnistunut toimenpiteessä. Hän mietti ääneen, pitäisikö nämä likvorhommat antaa suosiolla nuoremmille ja taitavammille. ”Joskus käy vain huono tuuri”, lohdutin kollegaa ja palasin takaisin leikkaussaliin. ■